

Arrest

nr. 135 745 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische (FYROM) nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 2 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 november 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent trof op 2 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 26 juni 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel (...) / 52, §3 / (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 4/11/2013 werd ingediend door :

Naam: L.(...)

Voorna(a)m(en): G.(...)

Nationaliteit: Macedonië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:

Verblijvende te/verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

(...)

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;*

Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijs van inkomen van de Belgische partner, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, ziektekostenverzekering.

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, *"bijlage 20"*, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182). Eén en ander blijkt ook uit artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

2.2. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in haar eerste middel het volgende:

"2.1.1. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat dient opgemerkt te worden dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou nagelaten hebben bewijzen voor te leggen betreffende het inkomen van haar echtgenoot, een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en het bewijs van het hebben van een ziektekostenverzekering.

Uit het inlichtingenbulletin van de wijkagent blijkt evenwel dat verzoekster woonachtig is in een appartement met twee slaapkamers en haar echtgenoot op de gelijkvloerse verdieping van het gebouw een café uitbaat.

Dat de motiveringsplicht dan ook werd geschonden, nu verweerder genoegzaam op de hoogte was van de woon- en inkomenssituatie van verzoekster.

2.1.2. Dat verzoekster bovendien bezoek kreeg van de wijkagent welke haar woonsituatie en het feit dat haar echtgenoot een café uitbaat in een verslag goot, waardoor bij verzoekster de indruk werd gewekt dat dergelijke vaststellingen voldoende waren teneinde haar woon- en inkomenssituatie van haar echtgenoot te bewijzen.

Aan verzoekster werd immers door verweerder niet uitdrukkelijk meegedeeld dat zij de genoemde bewijzen diende voor te leggen.

De voor te leggen documenten werden enkel vermeld in de bijlage 19ter dd. 4 november 2013, welke bijlage zonder verdere uitleg aan verzoekster werd overhandigd. Verzoekster kan een dergelijke ambtelijke taal zonder verdere nadere precisering onvoldoende begrijpen, zodat zij er vanuit ging dat de politionele vaststellingen volstonden.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu aan verzoekster uitdrukkelijk – en in een begrijpelijke taal – diende meegedeeld te worden welke stukken zij precies diende voor te leggen. Stukken, welke zij zonder enig probleem zou hebben kunnen voorleggen.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.3. Dat verweerder op de hoogte was van het feit dat verzoeksters echtgenoot een café uitbaat en zij hierboven woonst hield. Verweerder diende bijgevolg verzoekster uit te nodigen en haar uitdrukkelijk te wijzen op het feit dat zij hiervan ook bewijzen diende voor te leggen, zoals een huurcontract en bewijzen van inkomsten.

Verzoekster zou hieraan zonder problemen hebben kunnen voldaan.

Daarentegen nam verweerder zonder verdere uitnodiging van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor verzoekster zich thans genoodzaakt ziet hiertegen beroep aan te tekenen.

Dat verzoekster opmerkt dat zij minstens sedert haar huwelijk met haar Belgische man met hem samenwoont en haar echtgenoot alleszins inkomsten heeft uit de uitbating van een café.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.4. Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder dan ook heeft nagelaten het dossier van verzoekster te behandelen met de vereiste zorgvuldigheid die van een overheid mag verwacht worden en dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) op 4 november 2013 werd gevraagd *“om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 04-02-2013 (dag/maand/jaar)”*, de volgende documenten voor te leggen: *• paspoort, • Bewijs van bestaansmiddelen Belgische partner, • Ziektekostenverzekering, • Geregistreerd huurcontract/eigendomstitel”*.

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het hierboven reeds geciteerde artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Verzoekster betwist de vaststelling niet dat zij geen bewijs van inkomen van haar Belgische partner, noch een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en evenmin een bewijs van een ziektekostenverzekering heeft neergelegd. Niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.9. In haar eerste middel beweert verzoekster echter dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat uit het inlichtingenbulletin van de wijkagent haar woon- en inkomenssituatie zou blijken. De summiere informatie van de buurtinspecteur dat verzoekster in een appartement samenwoont met haar echtgenoot die op het gelijkvloers een café uitbaat, zoals vermeld in het inlichtingenbulletin kan bezwaarlijk als een bewijsstuk worden aanzien van bestaansmiddelen en kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met een geregistreerd huurcontract of eigendomstitel. Er kan dan ook niet worden ingezien op grond van welke bepaling of beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekster diende *“uit te nodigen en haar uitdrukkelijk te wijzen op het feit dat zij hiervan ook bewijzen diende voor te leggen”*, zoals zij beweert, of hierover bijkomend zou moeten motiveren.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij beweert dat niet uitdrukkelijk zou zijn meegedeeld dat zij de in de bestreden beslissing genoemde bewijsstukken zou moeten voorleggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) ondertekende waarop deze documenten vermeld werden. De stelling van verzoekster dat zij deze ambtelijke taal zonder verdere nadere precisering onvoldoende kan begrijpen, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid om desnoods via derden of via haar advocaat nadere inlichtingen in te winnen over de aard van de documenten die van haar worden verlangd. Het feit dat verzoekster zonder problemen zou kunnen voldoen aan de op haar rustende bewijslast, kan bezwaarlijk als een onzorgvuldigheid in hoofde van het bestuur worden gekwalificeerd. Wanneer verzoekster wel degelijk beschikt over de vereiste documenten, dient zij deze voor te leggen, desnoods in het kader van een nieuwe aanvraag.

2.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Dat overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare

veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster gehuwd is met een Belgische man, zij daadwerkelijk samenwonen en verweerder hiervan op de hoogte is. De betreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.2. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinslevens', noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privélevens een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoekster op 24 september 2013 gehuwd is met de Heer S.(...) F.(...) en verzoekster samenwoont met hem, er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinslevens in België heeft.

2.2.3. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid art. 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé en of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster is gehuisvest in een appartement, waar haar echtgenoot op het gelijkvloers een café uitbaat. Op basis van haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot is verzoekster bovendien sowieso aangesloten bij de ziekteverzekering van haar echtgenoot als persoon ten laste.

Alle noodzakelijke voorwaarden voor de gezinshereniging met haar echtgenoot zijn dan ook vervuld.

Door de bestreden beslissing wordt aan verzoekster evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor zij (al dan niet gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst en haar echtgenoot dient te verlaten.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar gezin teweegbrengt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.14. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinslevens wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinslevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinslevens dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34;

EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische echtgenoot waarmee zij blijkens het administratief dossier samenwoont op het appartement boven het café dat door haar echtgenoot wordt uitgebaat. De loutere affirmatie van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoekster zou falen in de op haar rustende bewijslast staat er niet aan in de weg dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM dient *in casu* dient te worden aanvaard.

2.15. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating, zoals verzoekster overigens zelf bevestigt in haar middel, moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.16. Verzoekster is van mening dat zij aan alle voorwaarden voor gezinshereniging met haar echtgenoot voldoet en dat haar verwijdering van het grondgebied disproportioneel is aan het beoogde doel. De Raad merkt echter op dat de economische belangen van de Belgische overheid, die erin bestaan door de wet voorziene specifieke voorwaarden op te leggen aan partners van Belgen inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziekteverzekering om te vermijden dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden wel degelijk opwegen tegen de individuele belangen van verzoekster en dat er geen positieve verplichting bestaat om het gezinsleven van verzoekster te handhaven. Bovendien wijst de Raad erop dat het verzoeker vrijstaat een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie in te dienen, indien zij van mening is dat hij thans wel aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vormt geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN